

164.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 23 lutego 1926 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w celu wykonania art. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1925 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 29 grudnia 1925 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. z r. 1926 № 1 poz. 2) oraz ustępu 2) art. 37 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchwały związków komunalnych, powzięte w myśl art. 27, 28 i 30 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747) w sprawie pobierania opłat za używanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz opłat za korzystanie z komunalnych przedsiębiorstw o charakterze zakładów użyteczności publicznej podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej, wskazanej w art. 36 i 37 wyżej przytoczonej ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r.

Przedsiębiorstwami o charakterze zakładów użyteczności publicznej, o których mowa wyżej, są: elektrownie, gazownie, rzeźnie, tramwaje i wodociągi.

Powyższe przepisy odnoszą się również do tych opłat związków komunalnych, które wprowadzone zostały przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 29 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1926 r. № 1, poz. 2).

§ 2. Do uchwał, wymienionych w § 1, przedstawianych władzy nadzorczej do zatwierdzenia, powinny być dołączone obliczenia uzasadniające wysokość opłat.

§ 3. Uprawnienia Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu, wynikające z art. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1925 r. w odniesieniu do powiatowych związków komunalnych i gmin miejskich— z wyjątkiem gmin, liczących powyżej 100.000 mieszkańców, przekazuje się wojewodom i prezesom izb skarbowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*

Minister Skarbu: *J. Dziechowski*

165.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Nadzwyczajnego Naczelnego Komisarza do spraw walki z epidemjami

z dnia 13 marca 1926 r.

w sprawie dezynsekcji hoteli, pokojów umeblowanych i pensjonatów.

Na podstawie punktu „c” art. 3 ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o utworzeniu urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami, grożącymi Państwu klęską powszechną (Dz. U. R. P. № 61, poz. 388), § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1925 r. o powołaniu urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami (Dz. U. R. P. z 1926 r. № 3, poz. 17), punktów 1 i 10 art. 2 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63, poz. 371) oraz § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozdziału kompetencji Ministra Zdrowia Publicznego (Dz. U. R. P. № 9, poz. 86) zarządza się co następuje:

§ 1. Hotele, pokoje umeblowane, pensjonaty, w razie stwierdzenia przez właściwe władze sanitarne w zakładach tych robactwa (pluskwy, wszy i t. d.), podlegają obowiązkowemu oczyszczeniu (dezynsekcji) jednorazowemu lub wielokrotnemu aż do czasu zupełnego zniszczenia owadów i ich zarodków.

Po raz pierwszy zakłady te mają być poddane oczyszczeniu (dezynsekcji) w przeciągu trzech miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Koszty oczyszczenia (dezynsekcji), wykonywanego odpowiednim sposobem (gazowym, mechanicznym i t. p.), zaleconym przez władze sanitarne, ponosi właściciel zakładu lub dzierżawca.

§ 3. Jeżeli właściciel zakładu lub jego dzierżawca nie przeprowadza w wyznaczonym mu przez władzę administracyjną i instancji terminie oczyszczenia (dezynsekcji), przeprowadzają ją organa sanitarne miejscowych władz samorządowych, a w razie ich braku, władze administracyjne i instancji przez własne organa lub trzecie osoby na koszt właściciela, względnie dzierżawcy zakładu, i ściągają koszty w drodze egzekucji administracyjnej.

§ 4. O dokonaniem oczyszczenia (dezynsekcji) hotelu, pokojów umeblowanych, pensjonatu, o ile ono było przeprowadzone przez prywatne osoby lub firmy na skutek wydanego zarządzenia władz sanitarnych, obowiązany jest właściciel zakładu lub jego dzierżawca niezwłocznie zawiadomić miejscowe organa sanitarne samorządowe, a w ich braku właściwe władze sanitarne i instancji.

§ 5. Organami sanitarnymi samorządowymi, względnie władzami sanitarnymi i instancjami, po otrzymaniu tego zawiadomienia, niezwłocznie przeprowadzają kontrolę co do skuteczności oczyszczenia i wydadzą zarządowi zakładu „zaświadczenie” o dodatnim wyniku oczyszczenia (dezynsekcji), względnie zarządzają w myśl § 1 dezynsekcje ponowne.

§ 6. Zakłady, w których nawet pomimo wielokrotnego oczyszczania stale stwierdza się obecność robactwa na skutek nieodpowiedniego utrzymywania zakładu, podlegają zamknięciu aż do czasu bezwarunkowego usunięcia okoliczności, sprzyjających rozwojowi robactwa.

§ 7. Właściciele hotelu, pokoiówumeblowanych, pensjonatów, względnie dzierżawcy zakładu, winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia, ulegną karze w myśl art. 25 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie (Dz. U. R. P. № 67, poz. 402).

Karze tej również ulegną mieszkańcy hotelu, pokoiówumeblowanych, pensjonatów, winni niestosowania się do postanowień niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Przepisy niniejszego rozporządzenia są uzupełnieniem § 13 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 23 stycznia 1922 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów sanitarnych dla hoteli, pokoiówumeblowanych i pensjonatów (Dz. U. R. P. № 10 poz. 78).

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych
i Naczelny Nadzwyczajny Komisarz do spraw walki z epidemjami: *Wł. Raczkiewicz*

166.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 4 marca 1926 r.

w sprawie zwrotu i zmiany adresu przesyłek pocztowych oraz zmiany pobrania lub zlecenia.

Na mocy art. 17 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. № 58, poz. 584) zarządza się co następuje:

§ 1. 1) Nadawca przesyłki listowej zwykłej lub poleconej, listu wartościowego, paczki i przekazu pocztowego w obrocie wewnętrznym i zagranicznym oraz przekazu telegraficznego w obrocie wewnętrznym może żądać:

- zwrotu lub
- zmiany adresu tych przesyłek.

Za zmianę adresu uważa się zmianę imienia, nazwiska, stanu, godności lub zatrudnienia adresata, miejsca przeznaczenia lub doręczenia przesyłki. Żądanie zmiany adresu może się odnosić do jednego, kilku lub wszystkich powyższych wypadków.

Nadawca przekazu pocztowego może nadto żądać telegraficznego zwrotu lub dosłania kwoty przekazowej w drodze telegraficznej.

2) Nadawca przesyłki poleconej, listu wartościowego lub paczki, obciążonych pobraniem w obrocie wewnętrznym, może żądać zmniejszenia lub zniesienia pobrania.

3) Nadawca listu zlecieniowego w obrocie wewnętrznym może żądać:

- zwrotu dokumentu wierzytelnościowego;
- sprostowania na podstawie dokumentu wierzytelnościowego szczegółów wykazu zlecieniowego niezgodnych z dokumentem;
- zmiany w wykazie zlecieniowym daty płatności rozszczenia z dokumentu wierzytelnościowego, pod warunkiem, że przez to nie przekroczy się przepisanego terminu podjęcia odnośnego dokumentu wierzytelnościowego;
- zmiany bliższego określenia własnego adresu albo zmiany konta lub nazwy instytucji, której należy przekazać kwotę zlecieniową.

4) Nadawca kartki zlecieniowej w obrocie wewnętrznym może żądać:

- zwrotu kartki,
- zmiany bliższego określenia własnego adresu albo zmiany konta lub nazwy instytucji, której należy przekazać kwotę zlecieniową.

5) Adresat przesyłki poleconej, listu wartościowego lub paczki obciążonych pobraniem w obrocie wewnętrznym, może w ciągu dwu dni po doręczeniu zawiadomienia o nadejściu powyższych przesyłek, — żądać zmniejszenia lub zniesienia pobrania.

6) Żądanie nadawcy — może być wniesione w każdym urzędzie pocztowym, żądanie zaś adresata (ust. 5) wyłącznie w pocztowym urzędzie oddawczym.

Żądanie nadawcy wykonywa się pod warunkiem, że przesyłki względnie kwoty przekazowej jeszcze nie doręczono, żądanie zaś adresata wówczas, gdy ono nie pozostaje w sprzeczności z zarządzeniem nadawcy, wyrażonem ewentualnie na przesyłce.

§ 2. 1) Przy żądaniach wymienionych w § 1 ustęp 1 do 4, nadawca jest obowiązany przedstawić:

- dowód nadania przesyłki,
- dowód tożsamości,
- wypełniony odpowiedni druk pocztowy,
- przy przesyłkach poleconych i listach wartościowych — odpowiadający zupełnie oryginałowi wzór opakowania przesyłki poleconej lub listu wartościowego albo szczegółów podanych na tych przesyłkach; przy paczkach względnie przekazach, zgodny z oryginałem wzór szczegółów podanych na adresie pomocniczym względnie na przekazie, z opuszczeniem doniesień na odcinkach; przy listach zlecieniowych — zgodny z oryginałem wzór szczegółów podanych w wykazie zlecieniowym a przy kartkach zlecieniowych, wzór szczegółów podanych na kartce zlecieniowej, z wyłączeniem doniesień na odcinku. Jeśli przesyłka była zapieczętowana, winien nadawca przedstawić także odcisk odnośnej pieczęci.

2) Nadawca wnoszący żądanie zwrotu lub zmiany adresu zwykłej przesyłki listowej obowiązany jest wypełnić warunki podane w ustępie 1 punkt b), c) i d).

3) W wypadku, gdy adresat wnosi żądanie zmniejszenia lub zniesienia pobrania (§ 1 ustęp 5) winien przedstawić oddawczemu urzędowi pocztowemu